

Visió o realitat?

En balanci, indolentment tombada,
la pensa curullada d'il·lusions,

jo't vegí;

i amb sigil, apropant-me com un lladre
que recel·la, poruc, quan vol robar,
en lloc d'apropriar-me cosa feva

bes diví

en tes galtes rosades vaig deixar.

Despertares i el teu esguard, sorpresa,
entorn nostre escudrinyà prestament,

i al mirar-me

serè, rialler, aprop contemplant-te,

vares dar-me

en paga, dolç somrís d'agraïment.

MÁRIUS

Poetes i atletes

A la damisel·la celonesa Maria Aymar

Dies enrera llegírem un plany adreçat als poetes. Abans els poetes —deia— podien morir-se de gana, però no d'amor, perquè hi havien donzelles romàntiques que sentien per ells una passió amorosa; avui tot s'ho emporten els atletes i aviadors, i els poetes es moren de gana i d'amor.

En cert modo, és ben aplicat el plany que precedeix; cal sincerar-se, però, dient que el que conquereixen els atletes no és amor, sinó una admiració pagana a llur joventut passatgera. I aquesta mena d'amor oscila com els campionats.

L'atleta que és volgut, com a tal ha de tremolar davant dels anys que se li emportaran la joventut i les simpaties conquerides fent d'idol.

L'amor de debò, l'amor que és poesia, sols pot sentir-se essent poeta o per un poeta.

No cal confondre el cor amb el cos. El cos d'una donzella que a lo millor és propietat dels pares, pot donar-se a qualsevol; el cor no, perquè està hipotecat pels poetes.

Si els poetes cerquen l'amor, com s'ha demostrat, ja són feliços, perquè se l'emporten. Si es atletes cerquen l'adulació, també la tenen. En la joventut no hi ha, en general, infelicitat. Tant sols, emperò, la felicitat és perdurable quan té el fonament en l'amor de bona qualitat.

EMILI CODINA

La Cova del Drac

La tradició explica una historieta que també es refereix en altres comarques del país. Un munstruós dragó alat tenia son refugi en aquella cova oberta en la base d'una roca de sílex de gran tamany. Aquella fera espantosa s'alimentava de carn humana, omplint de dol i desolació als habitants de l'encontrada. Quantes expedicions d'homes forçuts i valents, ben armats, s'havien organitzat per a aniquilar-la havien fracassat amb resultat tràgic, fins que un famós Baró, valent guerrer que per les seves gestes s'havia cobert de glòria en les «Creuades», determinà lluitar amb la fera i vencer o morir.

Vestit de forta armadura i defensat per un potent escut, muntà en briós cavall alarb, i armat amb sa terrible llança s'apropà amb serenitat al cau de l'espantós animal, i tan prompte com aquest tractà d'embestir-lo li ensnyà un espill que duia a la seva ma esquerra. La bèstia al veure un altre figura en l'espill quedà paralizada i confosa, i allavors el valent cavaller avençà resoltament, clavant sa formidable llança en el ventre del monstre.

Sembla que existeix algú escrit antic on s'hi fa referència d'aquest fet, però nosaltres que observem aquesta cova creiem, d'acord amb la lògica, que fos o no habitada per algú animal, el més interessant d'ella és que fou construïda per sers humans en època prehistòrica, perquè cap animal seria capaç de foradar una roca de sílex en la forma tan apropiada com ho és la dita «Cova del Drac».

Atenint-se que a l'Edat de pedra tots els útils es feien amb sílex i que els moradors habitaven en les cavernes, bé podria ésser que aqueixa cova fos l'entrada d'una habitació subterrània dels temps dits prehistòrics o que la roca on sers intel·ligents obriren la gruta fos a base de construir-hi quiscún altar *Druïda*.

D'acord amb nostre bon amic En Bernat Colom, arrendatari des de fa molts anys de la finca «Molí d'En Coll», es practicaran dintre poc temps excavacions en la renomada «Cova del Drac», que facilitarà al visitant el convenciment de que es tracta d'una obra mil·lenària, podent resultar algú nou descobriment respecte a l'època en que fou foradada la gran roca de sílex, i si l'expressada cova és o no l'entrada d'un departament subterrani, com hi ha indicis per a sospitar-ho. De l'examen exterior sembla dependre's que foren gravats quelques signes que s'observen borrosos pel desgast natural de la roca en el transcurs dels anys i unes petites i dissimulades obetures donen la sensació d'haver sigut construïdes com a respiralls d'un departament subterrani. Un grup d'amics de nostra publicació està organitzant una expedició d'estudi a fi de presenciar l'excavació convinguda.

Del resultat d'aquest treball ja en donarem compte als nostres lectors.

CARLES NIETO

Publicat en castellà fa uns anys en el periòdic *Democràcia* de Barcelona, avui ja desaparegut.